

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

תוכן

- א. יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינו ולרוב מניינו ... לאביו בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר.....1
- ב. שלשה מינין אסורין בנזיר הטומאה והתגלחת והיוצא מן הגפן.....2
- ג. חומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן הגפן שהטומאה והתגלחת סותרין והיוצא מן הגפן אינו סותר.....3
- ד. חומר ביוצא מן הגפן מבטומאה ובתגלחת שהיוצא מן הגפן לא הותר מכללו וטומאה ותגלחת הותרו מכללן בתגלחת מצוה ובמת מצוה.....3
- ה. וחומר בטומאה מבתגלחת שהטומאה סותרת את הכל וחיובין עליה קרבן ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים ואין חיובין עליה קרבן.....5
- ו. טומאה שלא עשו בה מטמא כמיטמא.....5
- ז. תגלחת שעשו בה מגלה כמתגלחת.....6
- ח. תגלחת טומאה כיצד היה מזה בשלישי ובשביעי ומגלה בשביעי ומביא קרבנותיו בשמיני ואם גילה בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום.....7
- ט. זה טהרתו תלויה בימיו.....7
- י. ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו.....7
- יא. ואינו מביא קרבן א"כ היה מעורב שמש.....8

דף מד.

א. יכול לא יטמא לשדרה ולגולגולת ולרוב בניינו ולרוב מניינו ... לאביו בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר

כבר התבאר לעיל דף מג. שלמרות שבהן הדיוט נטמא לקרובים המוזכרים בפרשה ומצוה הוא שיטמא להם מכל מקום אין הכהן¹ מיטמא לקרובים אלא אם כן יהא המת שלם. אבל אם חסר ממנו כל שהוא, אפילו הוא מונח אצלו אינו מיטמא לו, דכתיב (ויקרא כא פסוק ג) לְהֵ יִטְמָא, ומשמעו כולה ולא חסרה. וכן (שם ב) לְאָפוֹ וְלְאָבִיו וְלְבָנוֹ וְלְבִתּוֹ וְלְאָחִיו כּוֹלֵם שְׁלִימִים מִשְׁמַע וְלֹא חֲסָרִים.

¹ שו"ע ונו"כ י"ד שעג ט

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

לפיכך אמרו אין הכהן מיטמא לאבר מן החי מאביו, ולא לעצם מעצמות אביו, וכן המלקט עצמות קרוביו אינו מטמא להם, אף על פי שהשדרה קיימת וחסר ממנו כל שהוא אפילו הוא מונח אצלו, שאינו מטמא אלא לשלם.

יש מי שאומר שכל זה כשחסר לאחר מיתה או שחסר בשעת מיתה, כגון שחתכו ראשו שאינו עכשיו כמו שהיה בחיים ולא קרינא ביה לאביו וגו', אבל אם נחתכה ידו או רגלו בחיים ולאחר זמן מת, כיון שהוא לאחר מיתה בשלימות כמו שהיה מחיים אביו קרינא ביה ומיטמא לו. יש אומרים שאין כהן מטמא להרוג דחסר הוא, ויש חולקין, ונכון להחמיר.

ב. שלשה מינין אסורין בניזיר הטומאה והתגלחת והיוצא מן

הגפן

כבר התבאר לעיל דף לד. שהנזירות² היא בכלל נדרים³ איסור, שנאמר (במדבר ו פסוק ב) **פִּי יִפְלֵא לְנֹדֶר נְזִיר לְהִזִּיר⁴ וּגו'.** ואם אמר הריני נזיר, נעשה נזיר, ושלשה דברים אסורים עליו⁵, הטומאה, והתגלחת, והיוצא מן הגפן, בין פרי בין פסולת פרי, אבל השכר של תמרים או של גרוגרות וכיוצא בהן מותר לנזיר, ושכר זה שנאסר עליו בתורה הוא השכר של תערובת היין.

² דינים אלו מבוארים במנחת חינוך שסח מאות א – אות טז מהרמב"ם ושאר פוסקים עיי"ש ולא הארכנו פה כיון שאינו מעיקר הלאו

³ עיין במהרי"ט ח"א סי' נ"ג ונ"ד שמפלפל שם בעוץ פלפולו הו"ד מאי זה נזיר, אי הוי כנדר דהוי מיתסר חפצא, הכי נמי הדברים הללו שנאסר בהם הו"ד להו מיתסר חפצא אנברא, או הוי כמו שבועה דמיתסר גברא אחפצא, כמבואר בנדרים ב ע"ב. ועיי"ש שהעלה דהוי מיתסר גברא כמו שבועה, ומ"מ הוא חלוק משבועה, דשבועה אף דאסר נפשיה מ"מ אין גופו נתפס בשבועה, ובניזיר גופו נתפס ונתקדש בקדושת נזיר דומיא דכהן, וממילא נאסר בדברים הללו, עיי"ש הנפקא מינה מזה. ודעת מהר"י בסאן שם (סי' נ"ד) דהוי לגמרי כמו נדר דהוי מיתסר חפצא אנברא. וענינים אלו עמוקים מאד (מנחת חינוך שסח אות א)

⁴ ומהני שאלה בניזירות כמו בנדרים כמ"ש בשו"ע יו"ד סי' רכ"ט סעי' ט כ"ב הרמב"ם רפ"ב מהל' נזיר מי שנדר בניזיר ונחם על נדרו ה"ז נשאל להכם ומתירין לו נזירתו כדרך שמתירים שאר נדרים עכ"ל ובכ"מ שם לא כתב מאין היוצא כן והוא ש"ס פ"ב דנדרים דף י"ז י"ח כ' ופ' בתרא דנדרים דף צ' ופ"ה דנזיר דף ל' ל"א ובדוכתי טובי ואולי לרוב פשיטתו לא הוצרך הכ"מ לכתבו מיהו המקבל עליו נזירות שמשון לא מהני שאלה כמ"ש הרמב"ם פ"ג מהל' נזיר הי"ד והוא ש"ס פ"ב דנזיר דף י"ד ומכות דף כ"ב ופשוט הוא וגם האב ובעל מפירים נזירות בתו ואשתו נמי כנדרים וכ"כ הרמב"ם סוף הל' נדרים ופ"ט מהל' נזיר והוא מן הש"ס כמבואר בכ"מ שם מיהו בניזירות שמשון כתוב בתשובת מבי"ט ח"ב סימן מ"ה דף כ"ב ע"ד תשובת ר"י בי רב שאין הבעל יכול להפר (ש"ך יו"ד סי' רלט ס"ק כח) ודע שמה שכתוב בנוסח התרת נדרים שאנו נוהגין בגלילות אלו לאמרם בער"ה וכל מיני נזירות שקבלתי עלי ואפילו נזירות שמשון כו' נוסחא מוטעת היא שהרי נזירות שמשון אין לה התרה כלל והוא ש"ס ערוך והלכה פסוקה וכנז"ל בש"ך (פתחי תשובה שם ס"ק ו)

⁵ ואסורים על נזיר לזמן ונזיר עולם. רמב"ם הלכות נזירות פרק ה הלכה א

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

ג. חומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן הגפן שהטומאה

והתגלחת סותרין והיוצא מן הגפן אינו סותר

נאמר בפרשת נשא (במדבר ו פסוק ט יב) וְכִי יָמוּת מִתְּעֵלֶיךָ בְּפִתְעָה פֶּתְאִים וְטָמֵא רֹאשׁ נְזִירוֹ וְגו', וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נְזִירוֹ, וכבר התבאר לעיל דף ו. שניזיר⁶ שנטמא בין בזדון בין בשגגה ואפילו טמאוהו עכו"ם באונס⁷, סתר הכל בימים הקודמים שמנה לנזירותו, ומגלח תגלחת טומאה ומביא קרבנות טומאה, והן שתי תורים או שני בני יונה, אחד לעולה ואחד לחטאת, וכבש בן שנתו לאשם. ומתחיל למנות ימי נזירות, ואפילו נטמא ביום מלאת ימי נזרו בסוף היום סתר הכל.

ובזה חמור טומאת הנזיר מאיסור היוצא מן הגפן, שניזיר ששתה יין⁸ ואכל יוצא מן הגפן אפילו ימים רבים, אינו סותר מימי נזירותו אפילו יום אחד.

ובאיסור תגלחת יש שהוא כיוצא מן הגפן, שאם גלח מיעוט שער ראשו בין בשוגג בין במזיד אפילו שערה אחת⁹ למרות שלוקה, אינו סותר מימי נזירותו אפילו יום אחד.

ויש שסותר כטומאה שאם נתגלח רוב ראשו בין בתער בין כעין תער, ולא נשאר מן השערות כדי לכופף ראשו לעיקרן בין בזדון בין בשגגה אפילו גלחוהו ליסטים באונס הרי זה סותר, בדרך שיבואר להלן.

ד. חומר ביוצא מן הגפן מטומאה ובתגלחת שהיוצא מן

הגפן לא הותר מכללו וטומאה ותגלחת הותרו מכללן

בתגלחת מצוה ובמת מצוה

⁶ רמב"ם הלכות נזירות פרק ו הלכה ג

⁷ ומדגלי קרא גבי נזיר דדוקא אונס משמע דדוקא גבי נזיר חייב אבל בכל אינך הדרינן לכללין דאונס פטור מכל מעונש ומקרבן מולגעה לא תעשה דבר ודברים פשוטים הם. לחם משנה הלכות שננות פרק י הלכה ח

⁸ רמב"ם שם פרק ו הלכה א – ג

⁹ והלכה למשה מסיני שלוקה גם בשערה אחרת אע"ג שבשאר מקומות שערה אחת לאו כלום היא וכמבואר בתוס' נזיר דף מ"ב (ערוה"ש שם סי' טו סעי' ג)

הלכות הדף היומי

מסכת נוזר

התבאר לעיל דף ג: שהנזיר¹⁰ אסור ביין המצוה ביין הרשות, כיצד מי שנשבע שישתה היום יין שהרי מצוה עליו לשתות, ואחר כך נדר בנזיר הלה נזירות על השבועה ואסור ביין, ואין צריך לומר שהוא אסור ביין קדוש והבדלה, ששתית היין¹¹ אינו אלא מדברי סופרים.

ובזה חמור איסור היוצא מן הגפן מאיסור הטומאה והתגלחת, שהנזיר מותר¹² בטומאת מת מצוה, כמו שהתבאר לעיל דף מא. וכיצד הוא מותר בטומאת מת מצוה, היה מהלך בדרך ופגע במת שאין שם מי שיקברנו, הרי זה מטמא לו וקוברו.

וכן מותר הנזיר בתגלחת מצוה. וכיצד¹³ הוא מותר בתגלחת מצוה, נזיר שנצטרע ונרפא מצרעתו בתוך ימי נזירות הרי זה מגלח כל שערו שהרי תגלחתו מצות עשה שנאמר במצורע (ויקרא יד פסוק ב ט) זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו' והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו', וכל מקום שאתה מוצא מצות עשה ולא תעשה אם יכול לקיים את שניהם מוטב ואם לאו יבא עשה וידחה את לא תעשה¹⁴.

¹⁰ רמב"ם שם פרק ז הלכה יא

¹¹ אבל המפרש בנזיר שם סובר דקידוש על היין הוה דאורייתא ע"ש, ובאמת יש מראשונים שסוברין כן דכיון דדרשינן זה מקרא דזכור את יום השבת לקדשו זכרהו על היין הוה דרשא זו כשארי דרשות שבש"ס שהם דאורייתא, וזהו דעת הראב"ן, וכן נראה דעת הר"ן בפ"ב דשבת [כמ"ש בס"י א"לי סימן קמ"ז], ולפ"ז מפרש במאי דאומר הש"ס מאי היא קידושא ואבדלתא הרי מושבע ועומד מהר סיני הוא, כלומר ואיך תחול עליו הנזירות. והקשו התוס' אדרבא דלכן איצטריך קרא לומר דחל עליו נזירות ואסור ביין קידוש והבדלה, אך המפרש מדמי נזירות לשבועה דלא הלה אדבר מצוה דנזירות הוה מיתסר נפשא אחפצא כמו שבועה [ע' בירושלמי נזיר פ"ו הל' ה']. ערוך השולחן העתיד שם סימן כב סעיף ה.

¹² רמב"ם שם פרק ז הלכה יא

¹³ רמב"ם הלכות נזירות פרק ז הלכה יא טו

¹⁴ וכתב הרמב"ם שם אע"ג שנזיר שגלח בימי נזרו עבר על לא תעשה ועשה שנאמר (במדבר ו פסוק ה) תער לא יעבר וגו' גדל פָּרַע שָׁעַר ראשו ובכל מקום אין עשה דוחה לא תעשה ועשה ולמה דוחה עשה של תגלחת הנגע לנזירות, מפני שכבר נטמא הנזיר בצרעת וימי חלומו אין עולין לו, והרי אינו קדוש בהן, ובטל העשה מאליו ולא נשאר אלא לא תעשה שהוא תער לא יעבור על ראשו, ולפיכך בא עשה של תגלחת הצרעת ודחה אותו. והראב"ד השיג עליו אני שונה בראש מס' יבמות משום דהוה ליה לאו ועשה שישנו בשאלה והיינו דקילי. ובכסף משנה תי' וי"ל דתרי טעמי איכא במילתא ובגמרא חדא מינייהו נקט. וברדב"ז שם כתב שהרמב"ם ליישב נזיר שמשון בא שאינו בשאלה. ועיין משנה למלך הלכות טומאת צרעת פרק ח הלכה ג שגם בימי הסגרו דעולין לו דוחה תגלחת לאיסור נזיר. ולזה מהני טעמו של הראב"ד ועיי"ש עוד

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

**ה. וחומר בטומאה מבתגלחת שהטומאה סותרת את הכל
וחייבין עליה קרבן ותגלחת אינה סותרת אלא שלשים
ואין חייבין עליה קרבן**

איסור הטומאה המור מתגלחת, שנזיר שנשטמא אפילו בסוף נזירותו סותר הכל, אך נזיר שנתגלח התבאר לעיל דף לט. שאם גילה רוב ראשו בין בתער, בין כעין תער, בין בזדון בין בשגגה, אפילו גלחוו ליסטים באונס, הרי זה סותר שלשים יום עד שיהיה לו פרע, ואח"כ מתחיל למנות.

כיצד נדר נזירות מאה יום ולאחר עשרים יום נתגלח רוב ראשו הרי זה שוהה שלשים יום עד שירבה שער ראשו, ואחר השלשים יום מונה שמונים יום תשלום ימי נזירותו, וכל אותן השלשים יום כל דקדוקי נזירות עליו אלא שאין עולין לו מן המניין¹⁵. וי"א¹⁶ שימי הסתירה עולים במנין הנזירות.

ו. טומאה שלא עשו בה מטמא כמיטמא

המטמא את הנזיר¹⁷, אם היה הנזיר מזיד הנזיר לוקה וזה שטמאו עובר משום ולפני עור לא תתן מכשול¹⁸, ואם היה הנזיר שונג וזה שטמאו מזיד אין אחד מהם לוקה, ולמה לא ילקה המטמא את הנזיר, לפי שנאמר (שם פסוק ט) וְטִמְאָה רֹאשׁ נְזִירֹו אִינוּ לֹקֵה עַד שִׁיטְמָא עֲצָמוֹ מִדַּעְתּוֹ.

¹⁵ רבינו לא ביאר אלא דין נזירות מרובה שחוזר לצרף הימים הראשונים עם האחרונים אבל בנזירות מועט דהיינו של שלשים יום וכגון שגילה אחר עשרה או עשרים יום לא ביאר לנו מה דינו דאם נאמר שאחר סתירת השלשים יצרף הימים הראשונים וישלים נזירותו הרי אין כאן גידול פרע ואם נאמר שהימים הראשונים יפלו וימנה שלשים יום שלמים הרי לא מצינו נפילת ימים ראשונים אלא גבי טומאה דוקא ודברי הרב קרית ספר מגומגמים בזה עיין עליו. אכן מהש"ס יש להוכיח דבנזירות מועטת יפלו הימים הראשונים בהכרח משום דבעינן גידול שער דוקא וזה מדאמרינן בדרף מ"ד ותגלחת לא תסתור כלל ק"ו מיין ומה יין שלא הותר מכללו אינו סותר תגלחת שהותרה מכללה אינו דין שלא תסתור ומתריץ בעינן גידול שער והא ליכא ופירש"י כדי לקיים בו מצות גילוח ביום הבאת קרבנותיו וליכא ע"כ הרי דאף דהוה אתי מק"ו דאליה חיליה מ"מ נחלש כחו מבח קפדת הכתוב דבעי שלשים יום דוקא לסתירה מפני מצות גילוח והוא הדין והוא הטעם לעיקר נזירותו דבעי שלשים יום רצופין כדי לקיים מצות גילוח וגם בדרף כ"ד הכי מוכח דקאמר אילימא בנזירות מועטת הא בעינן גידול שער וכו'. מעשה רקח.

¹⁶ תוספות ופירוש הרא"ש ועיין לקוטי הלכות יד: דהכי ס"ל רובא דרבוואתא

¹⁷ רמב"ם שם פרק ה הלכה ב

¹⁸ ולכאורה דוקא כשאין הנזיר יכול לטמאול עצמו הא לא"ה אינו לפני עור אלא מסייע כמבואר בגמ' ע"ז ו ע"ב ותוס' שם ד"ה מנין גבי מושיט כוס יין לנזיר שדוקא בתרי עברי דנהרא אולם עיין שדי חמד מערכת ו כלל ו ס"ק ה בשם המכתם לדוד שגם אם יכל להגיע לאיסור בלא עזרתו מ"מ באופן שמכשילו בידים כגון המלביש את חבירו כלאים או מטמא נזיר עובר על לאו זה, ודעת רע"א בשו"ת מהדורא קמא סי' קצד שאינו עובר.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

אולם המטמא את הכהן¹⁹, אם היו שניהם מזידין הרי הכהן לוקה וזה שטמאו עובר על ולפני עור לא תתן מכשול, היה הכהן שוגג וזה שטמאו מזיד הרי זה שטמאו לוקה²⁰ משום לאו הנאמר בכהנים (ויקרא כא פסוק א) לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְעַמּוּיוֹ.

אך אם טימאו באוהל יש להסתפק אם לוקה משום לאו (שם פסוק יא) שנאמר בו וְעַל כָּל נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֵא זֶה²¹

ז. תגלחת שעשו בה מגלח כמתגלח

נוזר שגלח²² שיערה אחת²³ לוקה, וכן אם תלשה בידו לוקה, וכן המגלח את הנוזר²⁴, לוקה ואפילו הנוזר המתגלח ע"י אחר שתיהם לוקים²⁵ שנאמר (שם)

¹⁹ רמב"ם הלכות אבל פרק ג הלכה ה

²⁰ וכעין איתא ברמב"ם פי" הל"א מכלאים ועיין בכס"מ שם שכתב "ואמאי לוקה הא לא כתיב לא תלביש ואי משום דעבר על לאו דלפני עור לא תתן מכשול אין לוקין עליו משום דהוי לאו שבכללות. וכן הוא עצמו כתב בסמוך עובר משום ולפני עור לא תתן מכשול משמע דאינו לוקה דאל"כ מאי איכא בין רישא לסיפא לענין מלביש. ועוד קשה דאפי' אי נימא דקרי ביה לא תלביש וכדאמרין בפ' ג' מינין גבי נוזר עשה מגלח כמתגלח משום דכתיב תער לא יעבור על ראשו קרי ביה לא יעבור הוא ולא יעביר לאחר קשיא רישא אמאי המלביש אינו לוקה ושאלה זו כתובה בתשובות הרא"ש ששאל להרשב"א ולא זכינו לתשובתו ותמהני על הראב"ד שלא השיג על רבינו בזה" ועיין לח"מ כאן שכתב "ואולי היה לו לרבינו שום מקום אשר נתלה בו ואנכי לא ידעתי ודבר זה הלכה מפי הקבלה" ועיין אור החיים ויקרא פכ"א פסוק א שהאריך בזה וכתב "ובזה נבוא ליישב דקדוק הכתוב שכפל לומר אמור ואמרת, כי לצד שצוה ה' לכהנים גם לאחרים על טומאתם, כנגד הכהנים אמר אמור אל הכהנים, וכנגד אזהרת אחרים שלא יטמאו אמר ואמרת אליהם, ואולי שתיבת אליהם חוזרת לישראל המצטוים בכל המצות, ותמצא שאמר בסוף ענין זה (להלן פסוק כד) וידבר משה אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל, הרי שהציווי נאמר מה' גם לישראל, וזה יצדיק לך פירושינו שהאזהרה בא כאן גם לישראל שלא יטמאו הכהנים"

²¹ דאע"ג שהר"מ שם הל' ה' סובר דהמטמא לכהן והכהן שוגג חייב המטמא, (עיין ל"ת קסו) ואפשר לומר דגם על לאו דבל יבוא חייב האחר, כגון שנכנס כהן הדיוט או כהן גדול לשיטת הר"מ, לאהל בשידה תיבה ומגדל ובא חבירו ופרע את המעזיבה וכהן היה שוגג חייב המטמא משום שני לאוין. אפשר כיון דלא הביא הר"מ רק הלאו דטומאה, וגם זה קשה מאוד מנין יצא לו להר"מ, והבו דלא להוסיף עליו, וצ"ע: (מנחת חינוך מצוה רעא אות ג)

²² רמב"ם הלכות נזירות פרק ה הלכה יא

²³ והלכה למשה מסיני שלוקה גם בשערה אחת אע"ג שבשאר מקומות שיערה אחת לאו כלום היא וכמבואר בתוס' נוזר דף מ"ב (ערוה"ש שם סי' טו סעי' ג)

²⁴ ואם חבירו משח אותו בסם יש להסתפק אם עובר חבירו בעשה כמבואר קמן, דאפשר דעשה הוא רק על הנוזר בלבד ולא על אחר, או אפשר דאחר עובר ג"כ בעשה זו. ומלשון הר"מ הי"ב בעשה דכתיב גדל וגו' נראה דעשה זו על הנוזר, ומלשון רש"י [ל"ט ע"ב ד"ה ת"ל קדוש יהיה] נראה דאפשר דעשה על האחר ג"כ. ונפקא מינה ג"כ בניזר קמן אם אחר מותר לסוך לו נשא, דאם אינו עובר רק הקמן יש סברות דבעשה מאכילין לקמן בידים (מנחת חינוך מצוה שעג אות ג)

²⁵ וילפינן ליה מדכתיב לא יעבור דאי קאי על הנוזר עצמו שלא יגלח עצמו הו"ל לא יעביר ומדכתב לא יעבור משמע כל מי שמעביר (ערוה"ש שם סעי' ה)

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

פסוק ה) תַּעַר לֹא יַעֲבֹר עַל רֵאשׁוֹ. אולם י"א²⁶ שהנוזר חייב דוקא אם סייע. וי"א²⁷ שאפילו לא סייע בידו כלל, לוקה.

דף מד:

ח. תגלחת טומאה כיצד היה מזה בשלישי ובשביעי ומגלח בשביעי ומביא קרבנותיו בשמיני ואם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום

כבר התבאר לעיל דף יח. תגלחת טומאה²⁸ כיצד היא, הנוזר שנשטא באחת מן הטומאות שהוא מגלח עליהן הרי זה מזה עליו בשלישי ובשביעי, ומגלח שער ראשו בשביעי וטובל בשביעי אחר ההזיה כדרך כל טמאי מת, ומעריב שמשו ומביא קרבנותיו בשמיני, וסותר כל הימים הקודמין ומתחיל למנות נזירותו. ואם גלח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום.

ט. זה טהרתו תלויה בימיו

נוזר שהביא²⁹ קרבנותיו ולא גלח ראשו אין התגלחת מעכבת אלא שותה ומטמא לערב, שמשזרק עליו אחד מן הדמים הותר אף על פי שלא נתן על כפיו ולא הניף שכל דברים אלו למצוה ולא לעכב.

י. ומצורע טהרתו תלויה בתגלחתו

תגלחתו של מצורע³⁰, טבילתו והזאתו, מעכבין בו, ושאר כל מעשיו אין מעכבין בו.

²⁶ מנחת הינוך מצוה שענ אות ג

²⁷ ואינו דומה להקפת הראש דבעינן שיסייע הניקף ואם לאו אינו לוקה כיון שהוא לאו שאין בו מעשה דהכא בנוזר שאני כיוון שיש עשה דגדל פרע שיער ראשו ולכן כשמניח עצמו להתגלח זהו עצמו מעשה שמבטל העשה והוא לאו שיש בו מעשה ולוקים עליו וכמו דאמרין בלאו הניתק לעשה שאם ביטל הלאו לא מקרי ניתק לעשה ולוקין עליו כדאמרין במכות טו ע"א כמו כן בלאו שאין בו מעשה שיש בה עשה כשבטל העשה לא מקרי נלאו שאין בו מעשה ולוקין עליו (ערוה"ש שם סי' טו סעי' ז)

²⁸ רמב"ם שם הלכה יא

²⁹ רמב"ם שם פרק ח הלכה ה

³⁰ רמב"ם על פי גירסת הראב"ד והכסף משנה הלכות טומאת צרעת פרק יא הלכה ד

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

יא. ואינו מביא קרבן א"כ היה מעורב שמש

נזיר שננטמא³¹ במת והזה בשלישי ובשביעי ממי הטאת, ולא טבל ונתאחר כמה ימים, כשיטבול יעריב שמשו ויביא קרבנותיו למחר.

³¹ רמב"ם הלכות נזירות פרק ו הלכה יג